

I si heu pogut aguantar el rotllo fins aquí, ara us enterareu de que van algunes pel·lícules, com la basada en la novela de Camilo José Cela "La Colmena". Segons l'autor de l'obra "La Colmena" no és altra cosa que un pàl·lid reflexe d'una humil ombra sorgida de la quotidiana, aspera, entrenyable i dolorosa realitat. Es un troç narrat, sense reticències, sense estranyes tragedies, sense caritat, com la vida passa, exactament com la vida transcorreix. S'ha quedat amb nosaltres C. J. Cela, però ens ha dit en poques paraules el que ens diu el director de la pel·lícula amb dues hores.

El "mogollon" del film es centra al cafè La Delicia on es reuneixen persones de totes classes que intenten fugir del fred, al cafè ens troben amb la societat, i l'estat d'aquesta societat corrupta, el cafè és un petit món i fora d'ell ens trobem amb les persones, amb els seus problemes humans sumats als ja prou grans problemes de postguerra.

El film té una particularitat, que el fa, si cap, més interessant, i és el gran nombre d'importants actors que intervenen a la pel·lícula, més de cinquanta i tots tan importants com: Victòria Abril, Anna Belen, Queta Claver, Luis Escobar, Agistin Gonzalez, José Luis Lopez Vazquez, Mario Pardo, José Sacristan, Saza, Concha Velasco, Manuel Zarzo, l'ex-senador Senillosa i fins i tot el mateix Camilo José Cela.

A "Demonios en el Jardín", igual que a "La Colmena" es tracta el tema de la postguerra, però en aquesta pel·lícula no és una cronica de postguerra com es podria sospitar, sinó un escenari, pel noi malalt (personatge central), que aprèn a defensar-se i és testimoni de les passions o dels conflictes de la seva família. Al mateix temps, el nen, ha mitificat al seu pare, que no coneix i està treballant de cambrer d'en Franco, el nano busca un pare més o menys mític i quan el troba, el nega. Per començar a ser una persona s'ha de negar l'autoritat del pare, i és aquí on es reflexa el que ha estat la nostra història. No vam començar a ser antifranquistes perquè estiguéssim convençuts que la raó i la història ens feien ser antifranquistes, sinó per desil·lússió o perquè no ens agradava aquell pare baixet i de veu atiplada que era el "Caudillo". En el nen coincideix la desil·lússió que el produeix trobar al veritable pare amb la il·lússió de trobar al veritable Franco. Aquí comença la negació de l'autoritat, de la paterna, i la d'en Franco (també a la fi paterna). Potser, comencem a ser persones des del moment que neguem l'autoritat paterna i la d'en Franco.

El film té a més l'atractiu del repartiment, que compta amb actors de la talla de: Ana Belen, Angela Molina, Encarna Paso, Imanol Arias, Eusebio Lázaro i amb la participació al paper principal del nen Alvaro Sanchez Prieto.

"Demonios en el Jardín" no és un film de personatges estranys i drames esotèrics en un ambient claustrofòbic, com podria fer pensar el títol, sino una pel·lícula, que el propi director Manuel Gutiérrez, ha descrit com fabula autobiogràfica, perquè ell en certa manera va ser aquell nen malalt. He deixat pel final la, per mi, una de les millors pel·lícules que últimament s'han presentat a Barcelona, es tracta de "Laberinto de Pasiones" de Pedro Almodóvar, el director de moda a les nostres latituds, que després de realitzar una primera obra brillant, com ho va ser "Pepi, Luci, Boom y otras chicas del montón", Almodóvar, ens torna a sorprendre amb aquesta pel·lícula plena de frescor i finalitzada la sessió ens deixa estupefactes als nostres seients.

Insolent, agressiu, original, corrossiu, lúdic, divertit són alguns dels adjectius que poden qualificar el cinema d'Almodóvar. El seu cinema, és un cinema diferent, un cinema viu, sense fronteres i que tracta de trencar amb tota mena de metlles.

"Laberinto de Pasiones" és sexe, alcohol, drogues i Rock & Rollo, realitat i coordenades de la nostra vida. La història de "Laberinto de Pasiones" és ben senzilla (ejem!), Reza Niro (Imanol Arias) fill del destronat emperador de Tirán, arriba a Madrid, la ciutat més cosmopolita del món, tothom sap que Reza és homosexual (maricón vamos), i entaula una curta relació amb un estudiant i revolucionari tiraní. Les giragonses de la vida fan que deixi l'enamorat estudiant i s'enrotlli amb una cantant de desviacions sexuals perverses (es ninfòmana, li agrada montar-sho amb quantitat de "tios" a la vegada), però la vida no és un camí de roses i l'emperatriu Toraya fa de les seves, amargant l'existència a Reza, per més "inri" l'escamot revolucionari de l'amant el busca per "preguntar-li un parell de coses" i és que no som res.

Amb aixó penso que és suficient perquè sàpigues de que va la "peli" ara només falta que la "visio-nis".

"Laberinto de Pasiones" pot ser un clar exponent de la subcultura i al mateix temps una dura crítica de la societat, utilitzant personatges per tots cone-guts, personatges vius, sense deixar de ser surre-alistes, són personatges que van a clubs, prenen copes, es droguen, agafen taxis, perquè aixó és el que normalment fa la gent al carrer.

Aquesta pel·lícula és ideal pels "modernos" que vulguin estar a l'última, perquè aquest tipus de cine serà el que estarà de moda d'aquí uns quants mesos i si no "tanto al parche".

Francesc

VOLS EL CARNET DE CONDUÏR ET RECOMANEM

**AUTO
ESCOLA ESTUDI·3**

Plaça de les Olles, 1, 1.er

GRANOLLERS

L'E4